

Georgina Oana Gabor a lucrat ca profesoară de comunicare la Universitatea de Vest din Timișoara din 2004. Este doctor în studiile comunicării din 2003, titlu conferit de Bowling Green State University, Ohio, SUA. A publicat 13 cărți la edituri din România, Marea Britanie și SUA, în timp ce alte 3 volume sunt în prezent în tipar. A publicat un articol în *Qualitative Inquiry*, care este o revistă importantă de cercetare calitativă în domeniul comunicării din SUA în 2019, anul în care i-a fost conferită, de asemenea, distincția de profesor Bologna de către Asociația Națională a Organizațiilor Studențești din România. Domeniile sale de expertiză și interes sunt teoriile comunicării, comunicarea interculturală, retorica și comunicarea organizațională.

Georgina Oana Gabor, *(Dez)legare. A opta taină*
© 2021, Institutul European Iași

INSTITUTUL EUROPEAN
Iași, str. Grigore Ghica Vodă nr. 13, OP 6, CP 1309
euroedit@hotmail.com; www.euroinst.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GABOR, GEORGINA OANA

(Dez)legare / Georgina Oana Gabor ; postf. de Florin-Corneliu Popovici. - Iași : Institutul European, 2021

ISBN 978-606-24-0318-8

I. Popovici, Florin Corneliu (postf.)
316

Reproducerea (parțială sau totală) a prezentei cărți, fără acordul Editurii, constituie infracțiune și se pedepsește în conformitate cu Legea nr. 8/1996.

Printed in ROMANIA

Georgina Oana Gabor

(DEZ)LEGARE

A opta taină

Postfață de Florin-Corneliu Popovici

INSTITUTUL EUROPEAN
2021

*Gatsby credea în lumina cea verde, în viitorul
orgiastic ce an după an ni se retrage din față.
Atunci el reușește să ne scape, dar asta n-are nici
o importanță - mâine vom alerga mai repede, vom
întinde mâinile mai departe... Și într-o bună
dimineață - Astfel stăruim, corăbii împotriva
curentului, trași înapoi fără oprire spre trecut.
(F. Scott Fitzgerald)*

~ Mă dau ție în cuvinte potrivite ~

4-5 octombrie 2015

... prinsă într-o conversație obositoare cu o mămică la ziua unei fetețe la care amândouă ne-am adus copiii așteptăm să petreacă cei mici până la sfârșit fiica mea are opt ani este foarte frumoasă îmbrăcată ca în prima zi de școală care n-a trecut de mult poartă o bluziță albă o fustă de stofă gri ciorapi albi subțiri și pantofiori părul care crește îi ajunge până la umeri e prins cu două trei agrafe e foarte frumoasă sunt foarte mândră de ea așa că de ce să n-o ascult pe femeia aceasta cu care am avut în trecut și conversații relativ intime dar și conflicte toate pricinuite de timpul petrecut în parc de dragul copiilor de cele mai multe ori fără nimic mai bun de făcut decât o conversație despre copii desigur nu e și cazul meu eu mereu sunt ocupată mereu îmi iau de lucru afară de când pot să n-o mai privesc pe fiica mea neconținut că a crescut destul să nu mai fie nevoie dar femeia aceasta mă exaspe-rează este genul care dă cu ea în celălalt vorbește cum apucă se mișcă la fel și turuie neconținut ca și cum ar dori să nu piardă nici o clipă în care îmi poate obține aprobarea oare de ce i-o trebuie ce câștigă dacă eu tac într-adevăr ascultând-o cu un zâmbet înțep-enit pe față și înclinând din când în când

capul în semn de aprobare cert este că se desparte de mine mulțumită m-a cucerit poate să-și vadă de alte cuceriri acum petrecerea se termină copiii se întorc la noi se întoarce și mama de la biserica din apropiere unde a mers pentru că era duminică și ar fi pierdut cu siguranță vremea să stea cu noi la o petrecere de copii o văd venind spre noi surâzătoare exclamă plină de entuziasm n-o să ghiciți pe cine am găsit în biserică noi nici nu încercăm așa că ne spune e vorba de unul din preoții pe care îi cunoscuse pe vremea când era mult mai activă întru practicile creștin ortodoxe fără a fi vreodată habotnică mergea la slujbe în mod regulat și deci cunoștea preoții cu har de prin oraș iar pe unul dintre ei se pare că îl regăsise chiar atunci pentru că îi pierduse urma cu mult timp în urmă ne întoarcem deci nu prea știau exact de ce slujba se terminase ne întoarcem totuși la biserică nu îndrăznesc să spun hai acasă sunt obosită duminica e ziua în care mă mai odihnesc și eu că toate sunt pe capul meu munca mea la servicii și cea la cărțile mele copilul cu școala casa cu tot ce ține de ea în afară de gătit și mai ales criza prin care trece bunică-mea de iată aproape șase luni și care mă epuizează fizic și mai ales psihic însă nu reușesc să mă împotrivesc îmi iau fata de mână și ne întoarcem în biserică ne așezăm undeva lângă o fereastră pe pere-

tele din spate găsim un mare portret al fostului Mitropolit al Banatului nicolae corneanu care ne privește direct în ochi cu blândețe interpelativă eu mă simt liniștită acolo obosită dar împăcată cu toate e o zi bună în care nu-mi simt corpul nu mă doare nimic e încă o zi caldă ca de vară așa că port încă o rochie de vară o rochie roșie cu un voal imprimat cu flori și fără mâneci părul meu vopsit blond e prins la spate într-o coadă arăt cu siguranță disciplinat dacă nu altfel și sunt în așteptarea mării întâlniri așa că încep să privesc spre altar pe măsură ce lumea se dă la o parte iată-l pe cel despre care mama ne vorbise pe drum am impresia clară certitudinea că nu e prima dată când îl văd de altfel îi știam numele de foarte multă vreme de pe vremea când eram studentă deci de vreo douăzeci de ani mă frapează și acum frumusețea chipului său senin n-am mai văzut niciodată așa un preot frumos simt că am mai gândit acest lucru cândva dar nu reușesc să-mi aduc aminte când încerc totuși dar iată că el își ridică privirile le întâlnește pe ale mele și vine spre mine fără să privească în altă parte a făcut vreo trei pași și a ajuns și iată-l cu întrebarea pe față pe cine căutam de ce am venit cum mi se adresează mie mă prezint le prezint apoi pe mama și pe fiica mea mama intervine îi spune numele mamei ei și-atunci

subiectul discuției e gata eu rămân pasivă nu mai intervin e peste mine aflu din conversație că el o cunoaște pe bunică-mea de foarte multă vreme și că ar vrea s-o vadă mama mă angajează pe loc chiar pentru a doua zi eu sunt cea mobilă cea care se învârte prin tot orașul cu mașina rezolvând probleme de toate felurile iar la clinica azilul de bătrâni unde e internată buni afară din oraș numai eu pot ajunge accept în sinea mea să mai ajung o dată mai devreme decât sperasem mersesem cu două zile înainte și mă odihneam între vizite care fiecare dintre ele era peste puterile mele totuși le-am dus cu ajutorul domnului pe toate la bun sfârșit rămân în așteptare până a doua zi de dimineață când după ce duc fata la școală și pe mama la cumpărături trebuie să mă întâlnesc cu el să mergem împreună în vizită la buni e încă foarte devreme nu e nici ora zece ajung la locul întâlnirii îl zăresc din timp venind spre mine ne urcăm în mașina mea iar eu neavând altceva mai bun de făcut încep să povestesc toată întâmplarea nefericită de la început insistând punctual asupra tuturor momentelor neobișnuite mai ales asupra stărilor mele de frustrare rezultate din cronica lipsă de comunicare cu toți cei implicați el mă ascultă netulburat nu pune nici o întrebare eu vorbesc cu o frecvență de care nu mă credeam în stare simt un pic de

disperare că ajungem și acolo trebuie să ne despărțim provizoriu îmi place modul cum mă ascultă ca și cum ar fi cele mai importante lucruri din lume i-aș povesti la nesfârșit dar ajungem nu înainte de a mă scuza că am condus cu siguranță destul de prost mă asigură că sunt o șoferiță foarte bună să nu-mi fac probleme intrăm în clinică după ce ne salută domnul doctor care atât a așteptat să ajungem să-l vedem și și-a văzut de treabă intrăm urcăm la etaj exclam și eu ca și mama în ziua precedentă ia uite buni pe cine ți-am adus iar când aud exclamațiile ei de bucurie o sărut scurt și îi las să vorbească în liniște ea sigur are multe să-i spună trebuie să i se plângă de tot ce o nemulțumește îi dau toată libertatea s-o facă de aceea l-am adus ca s-o facă să se simtă mai bine dar e primul om care a spus singur că dorește s-o vadă nimeni altul n-a spus așa ceva până acum cred și eu e foarte dificilă era greu pentru mine să stau cu ea în aceeași cameră mai mult de douăzeci de minute și înainte când era pe picioarele ei dar-mai acum când se reface încă greu cum e trecută de optzeci de ani după operația la șold iar lipsa de posibilități de mișcare o frustrează la maximum aștept cu inima strânsă verdictul la ieșire ne suim iarăși în mașină iar el începe să-mi spună ce-a constatat mă încurajează să cred că tot ce am făcut până acum am făcut

bine și că tot ce trebuie să fac în continuare este să suport tot ce se întâmplă până la sfârșit îmi povestește despre cazuri mult mai nefericite eu apreciez că își petrece timp vorbindu-mi despre ce trebuie să fac uneori avem nevoie de îndrumare ca de aer eu nu fac excepție mă liniștesc pe măsură ce îl ascult mă relaxez încep să zâmbesc să conduc mai dezinvoltă în final ne oprim la locul unde ne întâlnisem și rămânem în continuare în conversație ar trebui să mă uit la ceas dar nu o fac în final tot el mă întreabă la ce oră iau fata mă uit atunci la ceas și constat că mai am exact atâta timp cât să ajung într-un loc de parcare pe care bunul Dumnezeu îl va pune special la dispoziția mea așa și este cobor din mașină zbor către școală zâmbesc sunt fericită fericită nu știu exact de ce îmi spun pentru că le-am făcut pe toate bine și azi e conștiința mea împăcată dar peste zi gândul mă poartă invariabil spre el îi zăresc chipul în colțul ochiului drept zâmbetul calm îi aud vocea egală sobră fără inflexiuni fără emoții mă întreb oare când și unde ne vom revedea și-mi alung toate gândurile pentru că mereu mă așteaptă lucruri de făcut îmi concentrez atenția asupra lor totuși din spate mă ajunge chipul lui sever privirea tăioasă când mă avertizează că dacă încerc a treia oară să-i ofer bani pentru serviciul pe care atât de

generos ni l-a făcut nu mai avem ce discuta mă gândesc că nu știu pe nimeni altul care să fi procedat la fel

2 noiembrie 2015

... azi doar un telefon în așteptarea unui prieten mi-ar plăcea să vii tu după mine dar ceasul nostru n-a sosit încă mai trebuie să treacă nouă luni până atunci cât i-ar lua unui copil să vină pe lume azi te aud la telefon sunt în parcare la fiat mi-am lăsat mașina în service pentru toată săptămâna e săptămâna de vacanță de toamnă a fiicei mele mă pot lipsi de ea o las din multiple motive în primul rând arată rău tabla trebuie îndreptată într-unul dintre periplurile noastre pe la cele șapte biserici chiar înainte să ajung acasă să las mașina să plec la școală după fată pe jos n-am fost atentă un autobuz parcase în stație am încercat să trec de el strecurându-mă pe prima bandă ca să evit șoferul din stânga mea am lovit autobuzul oglinda din dreapta s-a spart am reparat-o imediat dar tabla a rămas așa până astăzi când las mașina pentru revizie estetică și dacă tot n-am fost aici de vreo șase ani s-ar potrivi și o revizie tehnică nu-i așa toate astea se pot face într-o săptămână în care mă pot lipsi de mașină nu trebuie să duc

fata la școală eu mă descurc nu sunt dependentă îți spun toate lucrurile astea la telefon așteptându-mi prietenul care mă va duce înapoi în oraș bine că poate dacă nu putea luam un taxi ce bine că nu trebuie eu am puțini prieteni e-adevărat toți unul și unul sar în foc pentru mine dacă trebuie n-o să fie cazul dar e bine de știut cine care-ți sunt prietenii să nu pierzi vremea bătând la porți închise îți spun deci că aștept vorbim apoi despre dezastrul de la colectiv sunt încă sub influența șocului de-atunci am vorbit mult despre asta în ultimele două zile sâmbătă duminică azi e luni vorbesc și cu tine te aud liniștit pentru tine lucrurile sunt clare părinții sunt de vină ai rezolvat-o și pe asta n-am de ce să-ți sar în ajutor ca altora care nu mai știu încotro deci te las cu bine

22 noiembrie 2015

... n-am mai trecut de mult pe la biserica ta nu ne-am văzut din 11 octombrie atunci te-am căutat și-am dat cartea promisă luni la despărțire după prima vizită la moșnița se împlinea o săptămână de când făcusem cunoștință e adevărat te-am mai căutat și miercuri în aceeași săptămână însă nu erai acolo noi ne făceam pelerinajul pe la șapte

biserici o dată la patruzeci de zile lăsam pomelnic bani în toate șapte le alegeam după puterile mele din ziua scadenței pe pomelnic scrisesem numele ei al bolnavei noastre dragi și-apoi pe ale noastre ale celor rămași în viață mai erau trecuți nașii noștri ai celor vii pe pagina cealaltă morții până la generația bunicilor nu mai departe cu toții imaginau o horă a dezlegării de păcatele strămoșești în mijloc buni pentru care ne rugam cu toții vii morți îndeobște s-o dezlege de legăturile rele care i s-au făcut pe pământ ca ele să se dezlege și-n cer am făcut această rugăciune de șapte ori vreme de nouă luni cât i-ar lua unui copil să se nască însă ne-am oprit la un moment dat pentru că eu nu mai credeam în ea din senin o să-ți reamintesc de ce și-am scris vorbit despre asta sunt sigură că ai uitat deocamdată revin la a doua noastră duminică te-am căutat și-am dat cartea pe ea adresa mea de e-mail ulterior mi-ai scris o scrisoare așa am aflat care-ți este adresa privată ai preferat-o celei oficiale foarte bine am început deci să ne scriem eu și-am trimis prin e-mail alte texte o altă carte apoi începutul partea mea dintr-o alta astăzi când mă întorc la tine după mult timp după vreo patruzeci de zile cât durează un post am și uitat de toate textele acelea care au ajuns la tine nu-mi mai doresc

decât să fiu acolo să-l simt pe Dumnezeu prin trupul tău mi-e mai ușor așa mai la îndemână te aștept în colțul meu la sfârșitul liturghiei vii la mine ne așezăm pe o bancă vorbim scurt despre buni îmi spui că trebuie să o lăsăm la clinică nu numai până trece iarna ci atâta timp cât ea nu se revoltă prea tare adică în principiu pe termen nelimitat îmi spui că tu-mi vorbești ca și când ar fi vorba de cineva al tău treci la alt subiect îmi spui că mi-ai citit cartea-pretext al întâlnirii noastre din a doua duminică azi în a treia ești cu lectura parcursă cel mai conștiincios cititor al meu îmi spui e foarte grea ai abordat-o din trei părți în același timp și-ai dovedit-o mă atinge tot ce-mi spui te privesc fascinată nu pot vedea decât că mă privești ca și cum aș fi singura persoană rămasă pe pământ mă las privită nimeni nu m-a privit niciodată cu asemenea ochi pătrunzători în fața lor vreau să încerc transparența totală scriu despre asta a doua zi dimineață în jurnal n-am avut niciodată un asemenea privitor e visul meu cel mare să mă privească cineva neconținut un om un bărbat nu Dumnezeu Dumnezeu e prea departe eu numai în privirile tale găsesc mângâiere refugiu sunt leagănul trupului meu mă susții cu privirile tale așa cum mi-ar plăcea să mă ții în brațe îmi spun da e firesc cineva care caută cu

privirile totul trebuie să-l primească îți vorbesc clar deschis privindu-te în ochi te las să-mi vezi tot adevărul îmi dau voie am să fiu eu însămi în fața ta n-am mai făcut asta până acum simt cum înfloresc mă deschid ca o floare în fața soarelui

9 decembrie 2015

... o dimineață cu o întâlnire neașteptată în spatele bisericii din kutl căutam pe cineva mama intră în biserică eu rămân afară îmi aprind o țigară o fumez repede uitându-mă în jur intru în mașină e foarte frig e deja iarnă de câteva zile iau telefonul în mână să scriu ceva e mut dar pot vedea apelul de la tine îți răspund îți spun fără să mă întreb tot ce fac chiar atunci tu-mi atragi atenția nu e nevoie știi deja tocmai m-ai admirat în timp ce fumam realizez trebuie să fii undeva foarte aproape ies din mașină mă uit în jur tu îmi semnalizezi cu farurile vin spre tine intru în mașină pentru prima dată la locul meu mă simt foarte confortabil nu-mi mai e frig nu mai sunt tristă mi-a trecut oboseala nerăbdarea zâmbesc îți vorbesc rar cu timp ca și când am avea tot timpul din lume vorbim despre țigări despre fumat de câtva timp mă obsedează o durere în gât urechi nu-ți spun de